

Opa's geheim

OPA'S GEHEIM

Karen Karsten

Eerste druk, 2018

Tekst en illustraties: Karen Karsten, Amstelveen

Omslag: Karen Karsten en Kimber Zonneveld, Amstelveen

Uitgegeven via mijnbestseller.nl

ISBN 9789463670326

NUR 280

Aanbevolen leeftijd: 8-11 jaar

Copyright © 2018 Karen Karsten

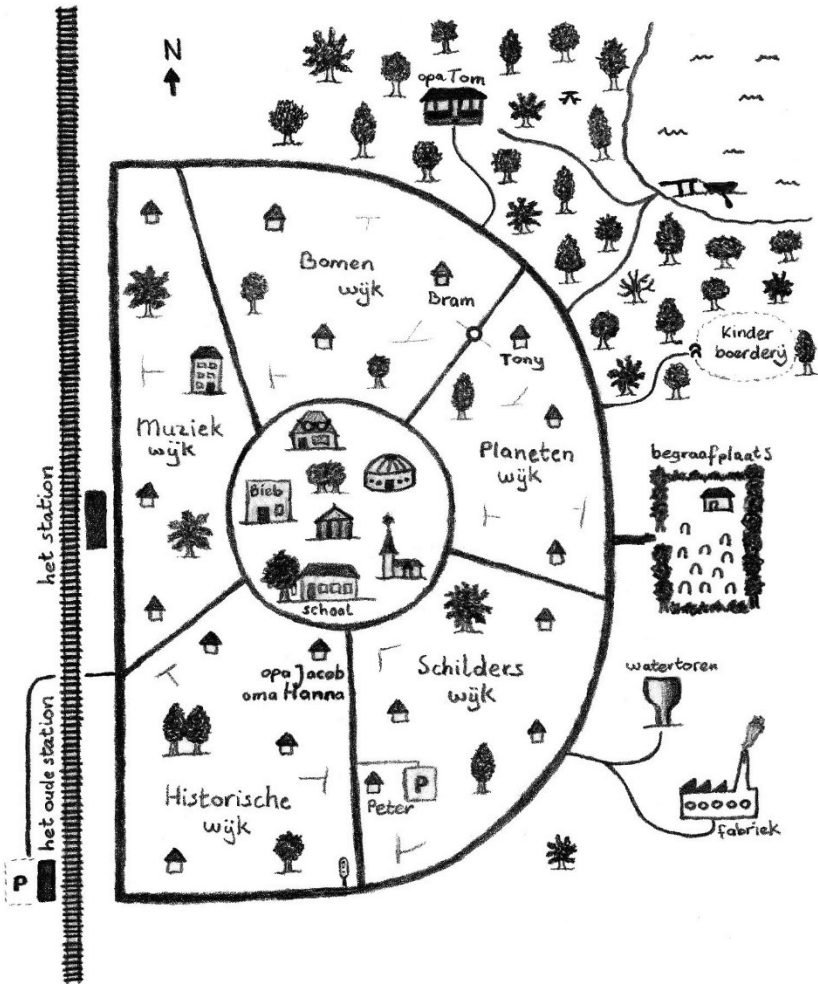
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor mijn broer Xander,
die ooit Peter werd genoemd.

Inhoud

Omgeving.....	8
Personen	9
Een paar maanden eerder	11
Triest	13
Op pad	28
Voor mij?	40
Het eerste raadsel	53
Het tweede raadsel	65
Het derde raadsel	83
De plek	104
Het laboratorium	121
De grote uitvinding.....	142
Op reis	155
Bespied.....	173
Beetje pesten	186
Achtervolgd.....	200
In de krant	214
Dankwoord.....	228

Omgeving

Personen

- Peter Tolberg - Hoofdpersoon, 11 jaar, zit in groep 7
- Alex Tolberg - Vader van Peter
- Roos Vonk - Moeder van Peter
- Zoë Tolberg - Zusje van Peter, 9 jaar
- Tom Vonk - Opa van Peter, vader van Roos
- Betty Vonk - Oma van Peter, moeder van Roos
- Jacob Tolberg - Opa van Peter, vader van Alex
- Hanna Tolberg - Oma van Peter, moeder van Alex
- Bram en Tony - Beste vrienden van Peter
- Kasper Blok - Jongetje in Peters klas
- Gilles Blok - Vader van Kasper

Een paar maanden eerder

Twijfelend staat Opa Tom voor de natte plek op de muur. De rechthoek lijkt deze keer extra te glinsteren en te zeggen: *Kom maar. Je kunt het. Je durft het.* Maar hij is er niet zo zeker van dat hij het durft. *Alleen je hand is toch wat anders dan je hele lichaam. Wat als m'n hart het niet aankan? Wat als ik ook verdwijn?*

Hij was begonnen met er konijnen en eekhoorns doorheen te gooien. Hij had een briefje om hun nek gehangen met daarop de tekst 'Naar de werktafel van Tom Vonk'. Maar de dieren waren daar niet terecht gekomen. *Wat is er met hen gebeurd? Zijn ze in de muur blijven steken? Zijn ze gewoon verdamppt? Of erger nog: zijn ze in een soort dierenhel terechtgekomen?* Even gaat er een rilling door hem heen. Hij moet er maar niet te veel aan denken.

Later was hij op het idee gekomen dat je misschien moet denken aan de plek waar je heen wilt terwijl je er doorheen stapt. Dat kon hij natuurlijk niet testen met dieren, dus had hij zelf maar zijn hand er doorheen gestoken. Tot zijn grote verbazing zag hij die naast zich tevoorschijn komen. En gelukkig ook weer verdwijnen toen hij zijn hand terugtrok.

Nog even kijkt hij naar de glinsterende rechthoek en dan neemt hij een besluit. 'Mijn hand ging goed, dus dan zal m'n hele lichaam ook wel goed gaan,' zegt hij hardop tegen zichzelf. 'En als ik dan toch de gok neem, dan ga ik ook maar meteen lekker ver weg!'

Opa Tom recht zijn schouders, knijpt zijn ogen stijf dicht, haalt diep adem en neemt een grote stap. Nederland uit en China in.

Triest

Er klopt helemaal niks van deze dag, denkt Peter. In films regent het altijd en is het niet bijna 30 graden! Een grote zweetdruppel kruipt aan de voorkant van zijn oor naar beneden. Bij zijn oorlel maakt de druppel een bochtje en loopt verder omlaag zijn kraag in. *Waarom moet ik dan ook zo'n vreselijk pak aan, met stropdas nog wel en oerlelijke schoenen?* Peter wiebelt met zijn tenen. Ze beginnen pijn te doen. De schoenen zijn eigenlijk net te smal en nog helemaal niet ingelopen. Ze glimmen ook vreselijk in de zon. *Het lijkt net of er twee slijmerige slakken met gevlochten haren op hun rug onder m'n broek uitsteken.*

Peter kijkt om zich heen. Hij is niet de enige die er een beetje ongemakkelijk bij staat. Tegenover hem staat zijn oom Frank. Aan zijn rode gezicht en de zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd kan Peter zien dat hij het ook erg warm heeft. Het jasje van zijn zwarte pak vindt zijn dikke buik duidelijk te groot en de broek is eigenlijk te kort. Naast oom Frank staat tante Marion. Ze ziet er net zo mooi uit als anders. Ze draagt een rok tot boven haar knieën en een jasje dat precies goed past. Maar ja, wat wil je ook: ze heeft een belangrijke baan in een groot kantoor vol mannen en vrouwen die er net zo mooi uitzien als zij. Peter kan niet goed zien of zij het ook warm heeft, want de schaduw van haar hoed verbergt een beetje haar gezicht. Ze staat de hele tijd met een zakdoek te friemelen en wisselt steeds van been. Er zit wel wat modder op haar mooie schoenen, ziet hij nu, en er zit een blaadje aan één van de hoge hakken geprikt. Ze hadden met z'n allen best wel een stuk moeten lopen over zompige stukken gras en aangestampte zandpaadjes met grote plassen, dus dat verbaast hem niet. Het dochtertje van oom Frank en tante Marion, Peters nichtje Sanne, houdt de rok van haar moeder vast en staat haar schoenen te bewonderen. Ze tilt haar ene voet op en draait hem alle kanten op. De zwarte lakschoen glimt net zoals de schoenen van Peter, maar haar schoen heeft geen veters. Het is een instapper met

een grote zwarte bloem op de voorkant. Ze zet haar voet weer neer en kijkt om zich heen. *Saaie boel*, ziet Peter haar haast denken.

Peter staat samen met zijn familie en de andere bezoekers op een veldje bovenop een heuvel. Het is een mooie, rustige plek. Ondanks de hitte is het gras fris groen. Peter heeft medelijden met de tuinman die daarvoor moet zorgen. *Hoeveel gieters water per dag zijn daar wel niet voor nodig?* vraagt hij zich af. De heuvel is niet erg hoog, maar net hoog genoeg om de kerktoeren als de top van een raket boven de bomen uit te zien steken.

Peter kijkt naar rechts. Naast hem staat zijn moeder Roos. Ze heeft een zwarte jurk aan die hij nog nooit eerder heeft gezien. De zwarte hoed op haar hoofd is een beetje scheef gezakt. *Misschien heeft de hoed wat moeite met de knot die ze vanmorgen aan de achterkant van haar hoofd heeft gemaakt*, denkt Peter. *Volgens mij heeft ze wel honderd speldjes in haar haar moeten steken voor alle pieken bleven zitten. Waarom wilde ze het dan ook opsteken? Dat doet ze anders nooit.* De ogen van zijn moeder zijn rood en Peter hoort haar af en toe snikken. Hij pakt haar hand en hoopt dat dat een beetje helpt.

Achter hem staat zijn vader Alex. Peter heeft hem nog nooit in een pak gezien. Hij is sportleraar en woont dus bijna in zijn trainingspak. Peter kijkt even achterom. Het gezicht van zijn vader is nog steeds erg rood. Hij was één van de dragers en de tocht naar boven was best lang. Peter heeft hem zelfs een paar keer horen puffen. En dat terwijl hij elke dag sport! Peter voelt de handen van zijn vader op zijn schouders. Daar krijgt hij het nog warmer van dan hij het al heeft, maar dat geeft niet. De handen voelen lekker vertrouwd en troosten hem een beetje.

Peter gluurt om de jurk van zijn moeder heen. Zijn zusje Zoë van negen heeft zich vastgeklampt aan het rechterbeen van zijn moeder. Peter kijkt even naar haar. Haar blonde krullen vallen mooi op haar schouders. Er zit een zwart lint in met een grote strik. Haar jurk is korter dan die van zijn moeder, maar lijkt er wel veel op. Peter denkt dat ze er ‘pips’ uitziet, maar weet het niet zeker. *Raar woord.*

Peters blik glijdt over de andere bezoekers. *Het is best wel druk eigenlijk. Ik wist niet dat zoveel mensen hem kenden!* Hij ziet de bakker en de slager, de oude dame van de bibliotheek, de man met de wilde grijze haren van het benzinestation en nog veel meer bekende en onbekende mensen. *Een hele hoop zielig kijkende mensen in het zwart. Ze lijken net een groep pinguïns, maar dan met rode neuzen in plaats van gele snavels.*

Peter voelt nu zweet langs zijn rug lopen. De zon blijft ook maar hitte naar beneden gooien. De lucht is strak blauw. Alle wolkjes lijken op vakantie te zijn en er staan geen hoge bomen in de buurt, dus schaduw is er ook niet. Er zijn wel bomen, maar die staan verderop. Langs de paden staan alleen wat lage struiken.

Wat doet het weer toch gek deze maand, denkt Peter. De eerste twee dagen waren heel koud, toen was het twee dagen heel warm, gister was het opeens 10 graden kouder met heel veel regen en vandaag is het weer vreselijk warm. Dit is echt de raarste maand mei die ik tot nu toe heb meegemaakt. En ik loop toch al elf jaar op deze aardbol rond. Al elf jaar woon ik in het 'knusse' (volgens m'n moeder) plaatsje Doedeldorp. Ja, zo heet het echt.

Een schittering trekt Peters aandacht. Hij ziet dat het de kist is. De zon staat nu zo dat ze via de kist precies in zijn ogen schijnt. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. De kist is door de dragers op een soort tafel gezet die in het graf staat en naar beneden kan zakken. De kist is van licht hout met mooie nerven en heeft een bodem en een klep die een klein stukje uitsteken. Op de zijkant zitten een paar bronzen handvatten die sierlijk gekruld zijn. Op het breedste deel van de kist ligt een grote bos bloemen. Er zitten groene takken in, witte rozen en andere witte bloemen waar Peter de naam niet van weet. Een soort kleine vaasjes lijken het wel, maar dan anders. Uit de bos hangt een groen lint met gouden letters erop.

Eindelijk loopt er iemand naar voren. Peter herkent de man. Het is de man die al een paar keer bij hen thuis is geweest om over de begrafenis

te praten. De man schraapt zijn keel.

‘Wij zijn hier vandaag bijeengekomen om afscheid te nemen van...’
Ja, dat klopt ook helemaal niet aan deze dag, denkt Peter. Het is echt heel stom dat hij zomaar is overleden. We hadden nog zoveel plannen! Leuke plannen, ondeugende plannen, spannende plannen. En nu is hij er niet meer. Peter voelt tranen in zijn ogen prikken.

‘... en velen zullen zich hem herinneren als een rustige en zachtaardige man die sinds het overlijden van zijn vrouw erg op zichzelf was,’ gaat de man bij het graf verder. *Op zichzelf? Hoezo op zichzelf? Peter wordt bijna boos. Ik ging altijd op woensdagmiddag en zaterdagochtend naar hem toe, dus hoezo op zichzelf? En hij had Staartje! Zijn hond zonder staart. Zo is ze geboren, maar doordat we haar Staartje noemen, is ze toch een beetje een hele hond. Een hond met een Staartje.*

Het woord ‘hartaanval’ brengt hem weer terug bij de man bij het graf. *Ja, dat was het. Een hartaanval. Zomaar opeens. Papa en mama zeggen dat hij al een tijdje wat last van z’n hart had, maar daar heb ik nooit wat van gemerkt. Ik geloof er niks van.*

Peter voelt dat zijn moeder in zijn hand knijpt. Het moment is aangebroken waarop iedereen die dat wil iets moois of dierbaars op de kist mag leggen voor hij helemaal het graf in zakt. De kist is al zo ver gezakt dat de onderkant op dezelfde hoogte zit als de grond. Nu kan iedereen er goed bij, ook Zoë. Peter heeft een tekening gemaakt van toen hij met zijn opa probeerde platte steentjes zo vaak mogelijk te laten stuiteren op het meer. Eén steen heeft toen wel negen keer gestuiterd. Peter is speciaal voor vandaag nog een keer teruggegaan naar die plek aan het meer en heeft meer dan een uur lopen zoeken naar de perfecte steen. Hij kon hem niet uitproberen natuurlijk, maar hij weet zeker dat deze wel vijftien keer zal stuiteren. Peter heeft de steen in de tekening gevouwen. Hij haalt hem uit zijn linker broekzak. In zijn rechter

broekzak voelt hij het zakmes dat hij van zijn opa voor zijn verjaardag heeft gekregen. Zijn lievelingszakmes. Het is heel scherp en op het handvat staat een mooie Chinese draak. Peter denkt dat het echt uit China komt en dat het niet zo'n nepsouvenir is. Hij snapt alleen niet hoe zijn opa eraan gekomen is. Voor zover hij weet, is zijn opa nooit in China geweest. Nergens eigenlijk. Hij was geen reiziger. Peter heeft even overwogen het zakmes op de kist te leggen, maar wil het toch houden. Als aandenken.

Peter richt zijn aandacht weer op de tekening met de steen erin. Opeens wordt hij een beetje zenuwachtig. *Wat nou als ik struikel en tegen de kist val... en...en de kist dan omvalt... en... en opa over de grond rolt?* Meer tijd om zenuwachtig te zijn, krijgt Peter niet. Zijn vader geeft hem een duwtje. Met z'n vieren lopen ze naar voren. Heel even ziet Peter zichzelf weerspiegeld in de kist. Hij ziet zijn donkerbruine krullen die helemaal niet meer doen wat zijn moeder vanmorgen tegen ze gezegd heeft. Ze heeft ze nat gemaakt en ze geprobeerd één kant op te kammen met een zijscheiding, maar nu zitten ze weer net zo in de war als altijd. Hij ziet zijn bruine ogen en zijn beetje wippende neus. In de kist ziet zijn gezicht er nog een beetje ronder uit dan het in werkelijkheid is.

Peters moeder legt de sloffen van opa Tom op de kist. Iedereen weet dat opa Tom bijna altijd op zijn sloffen liep. *Zou hij ze ook aangehouden hebben in bed? Dat kan best met zulke wollen sloffen,* denkt Peter. Zijn vader legt het dopje van een bierflesje op de kist. Het is maar een klein dingetje, maar Peter herkent het meteen: het ribbelige dopje van een flesje Leffe, het lievelingsbier van zijn opa. Peter moet bijna glimlachen, maar dat kan nu natuurlijk niet. Zelf legt hij, gelukkig zonder te struikelen, de tekening met de steen op de kist. *Vaarwel, allerliefste opa van de hele wereld. Ik zal je vreselijk missen. Ik hoop dat je op een leuke plek terecht gekomen bent en daar afen toe nog eens iets ondeugends doet.* Zoë legt een hele mooie rode roos op de kist en dan lopen ze weer terug naar hun plek.

Nu mogen andere mensen wat op de kist leggen. Er komen heel veel verschillende dingen op de kist te liggen: van een raar wittig worstje tot een oud boek, van een warme sjaal tot een oude foto. Als iedereen wat op de kist heeft gelegd en weer op zijn plek staat, zakt de kist verder het graf in. Hij gaat best wel diep. Uiteindelijk stopt hij en begint iedereen langzaam weg te lopen. Peters vader legt uit dat ze het gat later dichtgooien met aarde en dan een mooie steen op het graf zetten. *O ja, ik heb een folder zien liggen met allemaal stenen erin.*

‘Welke steen hebben jullie uitgezocht?’ vraagt hij.

‘Een grijze met alleen een gladde voorkant. De zijkanten en de achterkant blijven ruw. Puur natuur, net als opa.’

‘En wat komt erop te staan?’

‘Gewoon. Zoiets als ‘Hier rust Tom Vonk. Liefhebbende man, vader en opa’ met zijn geboortedatum en 1 mei 2016 eronder.’ Peter vindt het maar een saaie tekst. Hij zou er iets heel anders op laten zetten. Iets veel groters als:

Hier slaapt opa Tom
De beste opa van het heelal

Na de plechtigheid op de begraafplaats gaat iedereen naar het huis van opa Tom dat een beetje buiten het dorp in het bos staat. Peter, Zoë en zijn vader en moeder komen er als eerste aan. Een beetje verdrietig kijkt Peter naar het huis waar hij zo vaak is geweest. Het is van hout en helemaal rondom loopt zo’n stoere veranda. Het is een laag huis zonder trappen. Alle kamers zijn op de begane grond, wat lekker makkelijk was voor zijn opa. Het huis is niet erg groot. Het heeft een huiskamer met een open keuken, een WC, een slaapkamer, een logeerkamer en een kleine badkamer met een wastafel en een douche.

Als Peter uit de auto stapt, komt mevrouw de Groot net met Staartje aanlopen. Staartje rent vrolijk op Peter af. Ze kan natuurlijk niet kwispelen, maar probeert het wel waardoor ze hard met haar kontje

wiebelt. Ze springt tegen Peter op en laat een paar zanderige pootafdrukken achter op zijn nette pak. Peter kijkt geschrokken naar zijn moeder, maar die staat met mevrouw de Groot te praten.

‘Hé, Staartje! Was het leuk om een paar dagen bij mevrouw de Groot te zijn? Weet je dat je straks bij óns komt wonen? Mevrouw de Groot hoeft niet meer voor je te zorgen nu papa en mama niks meer voor de begrafenis hoeven te regelen.’ Peter hurkt voor de hond neer en kriebelt achter haar lange oren. Staartje geeft hem meteen een lik met haar zachte tong. Peter grinnikt en veegt zijn wang droog.

‘Niet doen! Ik ben al nat genoeg van het zweet! Kom, zullen we naar binnen gaan?’ Staartje huppelt enthousiast met hem mee. Peter schudt even zijn hoofd. ‘Je snapt niet dat dit een trieste dag is, hè?’

Binnen kijkt Peter om zich heen. Het voelt erg leeg zonder opa Tom. Langzaam loopt hij richting de open haard. Langs de diepe bank waar hij en zijn opa helemaal in weggroepen als ze naar een spannende film keken. En langs de schommelstoel die opa Tom zelf maakte van hout dat hij in het bos vond. In de dikke kussens ziet Peter nog steeds de vorm van zijn opa.

Op de rand boven de open haard ziet Peter de foto van hemzelf met zijn ouders en Zoë. Er staan geen andere familiefoto’s, want zijn moeder was de enige dochter van opa Tom en oma Betty. Iets verderop staat een foto van zijn oma die al overleden was voor hij werd geboren. Peter heeft haar dus nooit gekend, maar toch houdt hij van de vriendelijke vrouw op de foto. De laatste foto is van Peter en zijn opa met een enorme vis in hun armen. Die hebben ze vorig jaar samen gevangen op het meer. Peter gaat even zachtjes met zijn vinger over zijn lachende opa. *Waarom moest je nou dood gaan?*

Tussen de foto’s liggen een paar dingen die opa Tom vond in het bos: een hele grote dennenappel, een mooie steen vol korstmossen en het kleine gewei van een hertje dat met zijn pootje in een grote klem terecht kwam en dood ging. Opa Tom vond het niet ver van zijn huis.

Een heerlijke geur komt Peters neus binnen en trekt hem naar de grote houten eettafel aan de achterkant van het huis. De tafel staat naast hoge ramen die helemaal tot aan de grond komen. Peters moeder heeft alle kaarten en bloemen die mensen hebben gestuurd, op de eettafel gezet. Verder staat hij vol met glazen, flesjes bier (veel Leffe natuurlijk), flessen wijn en kannen limonade. Ook staan er grote schalen met brownies, cake en taart. *Ik hoop dat de taart net zo lekker is als de taarten die opa altijd bakte.*

Een geluid in de keuken trekt Peters aandacht. Achter de bar tussen de huiskamer en de keuken staat Staartje water uit haar drinkbak te

lekkeren. Peter loopt naar het grote gasfornuis. Opa Tom kon heel goed koken. Overheerlijke pizza's en kipkluijjes waar je je vingers bij op at! Maar ook de tosti's en de pannenkoeken die opa Tom maakte, waren erg lekker. Peter hoeft er maar aan te denken en hij begint al te watertanden.

Vanaf het gasfornuis ziet Peter een lange slang naar een enorme gasfles in één van de keukenkastjes lopen. Hij weet nog wel dat die fles soms leeg was (*natuurlijk precies toen ik bij opa logeerde en onder de douche stond met schuim in m'n haar*) en dan moest er een nieuwe fles uit de schuur gehaald worden.

Er komen steeds meer mensen het huis binnen. Staartje is niet gewend aan zoveel drukte en zoekt snel haar mandje op tussen de schommelstoel en de open haard. Zoë ziet haar nichtje Sanne. Samen gaan ze in kleermakerszit op een paar dikke kussens voor de hoge ramen bij de eettafel zitten. Met een groot glas limonade en een bordje vol lekkers kijken ze naar de eekhoortjes en konijntjes die tussen de bomen ravotten. Hier in het bos is het iets minder heet dan bovenop de heuvel van de begraafplaats en de hoge bomen geven veel schaduw. Eigenlijk zouden ze allemaal naar buiten moeten gaan, maar het is net of iedereen in huis nog even de aanwezigheid van opa Tom wil voelen.

Peter begint langzaam tussen de mensen door te lopen. Hier en daar vangt hij een stukje van een gesprek op.

‘Heel knap hoe hij zijn leven weer opgepakt heeft na de dood van zijn vrouw, vind je niet? Ik zag hem lang niet zo vaak meer in het dorp, maar volgens mij vermaakte hij zich hier prima,’ hoort Peter zeggen. Hij blijft een beetje in de buurt van het groepje mensen. Misschien zeggen ze nog wat over zijn oma. Zijn moeder wil nooit zoveel over haar vertellen. ‘Een andere keer,’ zegt ze altijd als hij naar haar vraagt.

‘Ja, haar overlijden was een enorme schok voor hem. Voor ons allemaal eigenlijk, want wat was ze een bijzondere vrouw! Ze stond altijd voor je klaar en ze heeft er toch maar even voor gezorgd dat we nu een bibliotheek hebben. Zonder haar was die er nooit gekomen. Mijn kinderen komen er bijna elke week,’ vertelt een vrouw.

‘Zo triest dat ze daar dat vreselijke ongeluk heeft gehad. Als ik het me goed herinner stond ze op een ladder en verloor ze haar evenwicht toen ze een zwaar boek probeerde te pakken. Ze viel op de grond en kwam erg ongelukkig op haar hoofd terecht. Niet veel later overleed ze in het ziekenhuis,’ voegt iemand anders toe.

‘O ja, dat klopt, ja. Ik mis haar wel, hoor. Net als de overheerlijke koekjes met stukjes chocola die ze elke middag op de balie in de bieb zette.

Voor veel mensen waren die een extra reden om naar de bibliotheek te gaan. Maar ze was ook heel goed met dieren, heb ik gehoord.’

‘Ja, ze heeft een keer een in de steek gelaten eendje opgevangen en in haar wastafel leren zwemmen. Toen hij moest leren vliegen, rende ze wapperend met haar armen door de tuin om te laten zien hoe dat moest!’

Peter glimlacht en loopt verder. Bij een groepje mannen hoort hij:

‘Hij had het hier toch maar goed voor elkaar. Zo’n lekker huis met die geweldige schuur. Hebben jullie die wel eens van binnen gezien? Er staat een grote werktafel in en één van de muren hangt helemaal vol met gereedschap. Die schommelstoel heeft hij bijvoorbeeld gemaakt.’

‘Echt waar? Knap, zeg! Maar hij was wel altijd hier. Hij ging nooit eens op reis. En er is zoveel moois te zien in de wereld.’

Peter voelt weer het zakmes in zijn broekzak zitten. Hij haalt het tevoorschijn en bekijkt het nog eens goed. Het is écht mooi.

De draak is geel, oranje en rood en maakt een sierlijke kronkel om de letter P. De punten op zijn rug zijn een soort van blauw-groen, net als zijn oog en de punt van zijn staart. Het handvat is van hout, maar de draak bestaat uit glimmende stukjes. Je voelt ze bijna niet, want ze liggen in het hout. Echt handwerk, dat kan je zo zien. *Waar heeft opa dit zakmes toch vandaan?*

Peter staart nog even naar het mes en stopt het dan weer in zijn zak. Langzaam slentert hij naar de tafel met lekkers. Hij pakt het grootste stuk taart dat nog over

is en gaat naast zijn zusje voor het raam zitten. Zodra hij zit, voelt hij een natte neus in zijn nek. Staartje snuffelt aan zijn oor en krijgt dan in de gaten dat er een bordje op Peters schoot ligt met een heerlijk stuk taart erop. Dat lust zij ook wel! Peter trekt het bordje snel weg.

‘Je mag een stukje als je eerst je kunstje doet.’ Het heeft wel even geduurd, maar uiteindelijk is het Peter en zijn opa gelukt Staartje een kunstje te leren. Peter tekent met zijn vinger een cirkel in de lucht. Staartje blaft kort en zoekt dan een plekje op zonder voeten en benen van gasten. Ze buigt haar kop naar beneden tussen haar voorpoten door, steeds verder tot haar neus bijna haar navel raakt. Dan zakt ze een beetje door haar achterpootjes en zet zich af. Het resultaat is een mooie koprol. Peter, Zoë en hun nichtje lachen en applaudisseren enthousiast. Staartje komt snel teruglopen om haar beloning in ontvangst te nemen.

‘Heel goed! Nu heb je wel een stuk taart verdiend.’

Peter breekt het stuk taart in tweeën, steekt de ene helft in zijn eigen mond en de andere helft in die van Staartje. Nou ja, haar bek dan.

Aan het eind van de middag is er soep met brood. De meeste mensen blijven lang genoeg om die ook nog even te proeven. Peter, Zoë en Sanne hebben tussen het eten van de taart en de soep geprobeerd bij iedereen iets gekks op te merken. Lange oorlellen, een gespikkelde neus, dikke billen (niet te hard zeggen natuurlijk), een scheve pony, kruimels in een baard, enzovoort. Maar nu hebben ze honger. De soep ruikt heerlijk. Goed gevulde groentesoep met lekker veel balletjes. Iedereen krijgt een grote kom met een paar sneden brood. Even wordt het stil. Je hoort alleen getik van lepels in kommen en af en toe een zacht slurpje.

Na het eten zet Peters vader een groot wit scherm neer en een projector op een kleine hoge tafel. De gordijnen worden dichtgetrokken en iedereen zoekt een plekje op de bank, op een stoel of op een kussen op de grond.

‘Kijk, deze rekjes heb ik speciaal voor vanavond uitgezocht,’ vertelt zijn vader als Peter even komt kijken. ‘Zie je al die rechthoekige raampjes met een doorzichtige foto erin? Dat zijn dia’s.’ Peters vader schuift het eerste rekje in de projector. ‘Elke keer als ik op dit knopje druk, schuift er een nieuwe dia voor de lamp in de projector. De lamp schijnt door de dia heen en projecteert zo de foto op het scherm. En weet je wat ik zo leuk vind aan op het knopje drukken? Elke keer als er een nieuwe dia voor de lamp geschoven wordt, hoor je een grappig geluid. Het lijkt een beetje op het geluid van een trein die voorbij komt. Zoiets als: nun-nunnelenun.’

Een half uur lang worden er dia’s vertoond van vroeger, toen opa Tom en oma Betty nog behoorlijk jong waren. Peter kijkt zijn ogen uit. De fotoalbums van zijn opa kent hij uit zijn hoofd, maar deze dia’s zijn nieuw. Hij ziet zijn opa en oma samen bezig in de keuken. *Ah, dus zo heeft hij zo goed leren koken.* En hij ziet zijn oma bij een modderpoeltje met zes kleine biggetjes. Ze is ze aan het voeren en zwaait met één hand naar opa Tom die de foto neemt. Ook is er een dia van zijn opa bij de werktafel in de schuur. Hij staat gebogen over het ontwerp van de schommelstoel, maar weet nog net even een gek gezicht te trekken als oma Betty de foto maakt. Veel mensen geven enthousiast commentaar